

Sherlockiana

MEDDELELSER FRA

SHERLOCK HOLMES KLUBBEN I DANMARK

THE DANISH BAKER STREET IRREGULARS

Ronnekrogen 1, Bagsværd
Telefon 98 10 15

"I hear of Sherlock everywhere."

Ekstra-nr. 11/1-1958

Ansvarhavende:
Klubbens Generalsekretær,
forfatteren H.D. Henriksen

Dr. John H. Watson's 100 års dag

"Your attendance will be required"

MEMORIAL DINNER
and
ANNUAL MEETING
*

Restaurant Euriis' selskabslokaler, København

"The suite of rooms upon the first floor"

*

"My trusted comrade and biographer"

MENU Á LA MRS. HUDSON

"I think something nutritious would not be out of place"

Klar suppe	Rødvin
Farseret kalkun	Mokka
Is á la Irene	Cognac

Conanisk skål for Mrs. Hudson: "She was fond of him"

MINDEORD ved Henry Lauritzen

"And now, my dear Watson, we have had some weeks of severe work, and for one evening, I think, we may turn our thoughts into more pleasant channels"

Conanisk skål for Watson's anden kone:

"The good Watson had at that time deserted me for a wife"

SONGS OF BAKER STREET

told and sung by James Montgomery

"These modern grammophones are a remarkable invention"

INTRODUKTION ved A. D. Henriksen "Brief, but to the point"

The Adventure of the Irene Adler Recording I-III

An Irregular Song (Traditional old Irish air)

I'm sitting on the Stile, Mary | (as sung by Birdy Edwards at
On the Banks of Allan Water | Lodge 341, Vermissa, U.S.A.)

"Den menneskelige natur er underlig sammensat. Her sad disse mænd, for hvem mord var hverdagsgerning ... og så kunne de røres til tårer af sentimental eller højtidelig musik! Mc Murdo havde en smuk tenor, og hvis det havde været nødvendigt at vinde brødrene, havde han blot behøvet at forlyste dem med "Jeg sidder her på stenter, Mary" eller "På Allan-søens bredder"

BIRDY EDWARDS

Conanisk skål for kvinden (the Woman):
"He disliked and distrusted the sex, but ..."

SHERLOCK HOLMES' FØDSELSDAG

Den uforlignelige vise fra "Blæksprutten" 1954

Conanisk skål for Mycroft:
"Mycroft has better powers of observation than I"

DOCTOR WATSON MEETS SHERLOCK HOLMES
and THE FINAL PROBLEM

Sherlock Holmes	Sir John Gielgud	(Decca LK 4164 -
Doctor Watson	Sir Ralph Richardson	HI FI longplaying
Professor Moriarty .	Orson Welles	- 45 minutter)

En skål for vore æresmedlemmer - our honorary members

THE ROAD TO BAKER STREET

Sidste vers på dansk: (Mel.: Mandalay)

Sæt mig af ved Piccadilly, hvor en London Bobby står,
og en hansom cab mig venter, så til Baker Street jeg når,
thi nu kalder Londons klokker, det er dér, jeg hører til,
for som Watson være med at sætte gang i natlangt spil.
Det er her ved Sherlocks fod,
gadens saga har sin rod -
vår forvisset om, at aldrig han sit land i stikken lod,
og de mænd, det stoler på,
vil igen hver fjende slå -
aldrig skal på disse brosten Englands fjender sejrrigt gå.

Å R S M Ø D E

ÅRSBERETNING ved generalsekretæren

VOR FORSKNING:

Mormon mysteriet og andre mysterier i "En studie i rødt"
ved Poul Arenfalk

Valg til bestyrelsen

AN IRREGULAR SONG

by James Montgomery

(Mel.: Believe me, if all those endearing young charms -)

Believe me, if all those endearing old yarns,
Which we cherish so fondly today,
Were to vanish neath Boscombe's or Hurlstone's dark tarns,
Like fairy-gifts fading away,
There would still be those papers, well guarded by Cox,
Watson-data as yet unrevealed,
And the records contained in that battered old box
New Conanical treasure would yield.

Oh dear Sherlock, to share thy adventures we long,
As you crush London's crime under heel,
And we sing in thy praise an Irregular Song,
Though it ne'er can express all we feel.
Let grim welfare and pestilence do what they can,
You will still give long hours of joy
To the boy who, adoring, is now half a man -
Or the man who is yet half a boy.

Introduktion til

SONGS OF BAKER STREET

James Montgomery, grundlægger af og førstetenor ved Gilbert og Sullivan spillene i Philadelphia operaselskabet, kendt og afholdt i U.S.A.'s Sherlock Holmes klubber, nåede ikke til Danmark i 1956, som han havde stillet os i udsigt og som vi havde set hen til - han døde den 9. november 1955 af et hjerteslag, 57 år gammel. Det er derfor med vemod, at vi i aften hører hans 3 grammofonplader, på hvilke han har talt og indsunget de ord, som gjorde ham populær blandt amerikanske Sherlockians. Hertil bidrog dog også de pragtfulde publikationer, som han hvert nytår med stor bekostning udsendte og som nogle af os herhjemme er så lykkelige at eje.

Men til sit elskede London nåede han endnu en gang, i sommeren 1955. Han levede og åndede om ikke i, så for Victoriatiden, hvilket ikke mindst fremgår af hans "Four Birds in a Gilded Age" - de fire fugle var Gilbert og Sullivan, Sherlock Holmes og Doctor Watson, og de, der har set "Pinafore" på vort kongelige Teater (hvor Sherlock Holmes' navn forekommer!), forstår, hvorfor den tidsalder forekom ham at være en gylden tid. Også før den anden verdenskrig havde han gæstet London, og om dette besøg har han berettet i "The Baker Street Journal" 1946 - og da denne beretning er en naturlig introduktion til de sange, vi skal høre ham synge i aften, har jeg med disse mindeord villet give Dem forhistorien til udsendelsen af pladerne. De var ikke nogen økonomisk succes for ham, så lidt som nytårsbøgerne var det, men det har sikkert beredt ham en stor personlig glæde at få dem ud - og er det ikke mere værd? Da de formentes kun at have interesse for en mindre kreds, blev der kun fremstillet 100 stk. til en pris af 6 dollars pr. sæt; de blev dog ret hurtigt solgt og enkelte sæt lejlighedsvis falbudt til 10 dollars, men efter en genfremstilling har The Baker Street Irregulars solgt dem for 3,50 dollars. Dette sæt er et af de sidste af dette nye oplag, og det er vel tvivlsomt, om de bliver skåret påny.

James Montgomery fik lejlighed til at besøge Scotland Yard, hvor han blev vist rundt af Tobias Gregson jun., som syntes meget fortrolig med forholdet mellem hans "far" og Holmes. Montgomery fik også forevist Yard'ens kriminalmuseum, hvor han til sin store overraskelse så, at man dér også havde the Gasogene og the Tantalus, den persiske tøffel og røret til angreb på det plettede bånd, cigaretæskens og meddelelsen fundet af Watson ved Reichenbach-faldet, Moriarty's luftbøsse, voksbusten med hullet gennem hovedet for at narre oberst Moran, udklipsbøgerne, violinkassen, slåbrokken og mange andre tavse vidner om Sherlock Holmes' og Dr. Watson's eksistens. Der var også grammofonen, Holmes brugte for at skuffe grev Sylvius og hans hjælper Sam Merton, så at de troede, Holmes spillede violin i det andet værelse. Og plader var der, bl. a. Barcarollen fra "Hoffmann's Eventyr". Grammofonen var fra den tid og langt fra på højde med vor tids perfekte frembringelser, og da han nu fik lov at høre den spille Barcarollen, forstod han med eet, hvorfor grev Sylvius omtalte den som "pibende": den primitive motor havde det med at køre snart hurtigt, snart langsomt med visse mellemrum, hvorved tonehøjden lejlighedsvis blev unaturlig. Han fik også lov at høre en anden plade, den yndede irske folkesang "Believe me if all those endearing young charms", sunget af ingen mindre end Irene Adler! Og her gentog den samme maskinelle fejl sig: det blev stadig en skarp F-tone. Men hvad betyder en halv tone for meget for en primadonna, beretter han, når primadonnaen er Irene?

Og efter det besøg skrev han den sang, vi nu hører - med reverens til Thomas Moore, Sir Arthur Conan Doyle og den anonyme irske komponist: En irregulær sang! Jeg har forsøgt på dansk at gengive sangens afsluttende og meget sigende vers:

Kære Sherlock, vi følger din færden hver gang,
når det mørkeste London har kaldt -
til din pris vi istemmer en irregulær sang,
skønt dens ord ikke siger dig alt.
Og bli'r vi end mærket af tidernes tand,
i vort sind får du glædernes streng
til at dirre hos drengen, endnu halvt en mand -
og hos manden, endnu halvt en dreng.

L. S. Sørensen.

SHERLOCK HOLMES' FØDSELSDAG

("Blæksprutten" 1954)

Mel.: En sekstur, ak i det lille ord -

En årle morgen i Baker Street,
da Holmes med sin lup og i ternet tweed
passered entré'n
på vej efter té'n,
blev mesteren stiv som en sten.
Thi ført ved Moriarty's hånd
kom Baskervilles køter i bånd,
og den gav pote nok så net,
mens begge to sang i duet:
"Og dette skal være vor Sherlock til ære!
Vor hjertligste hyldest vi her vil frem-
for ingen kan gemme på gammelt nag, ^{bære,}
når Holmes fylder 100 år i dag."

"Nåh hillemand! Bli'r jeg 100 år!
Ak ja kære venner, hvor tiden går!"
Og ind han dem bød,
og tévandets flød,
og Watson løb ned efter brød.
Men knap nok var man bænket, før
det atter ringed på husets dør.
Og ind kom dr. Nicola
med kat og en sort chapeaubas.
Han bragte som gave det seneste skrig i
mahognitræsskabe med indlagte lig i
som tak for al udvist opmærksomhed
mod tyve og skurke til 12. led.

Jo det blev den festligste fødselsdag.
Forbryderne indfandt sig slag i slag.
Blandt gutternes slæng
vi nævner i flæng:
Fu Manchu, Arsene Lupin,
Mabuse, M, Monsieur Peaty
og meget unge hr. Gregory.
Og Watson skælved som et siv
af angst for sit gods og sit liv.
Men Holmes tog fiolen til hagen og spilled,
så øjnene dugged og tårerne trilled
- især da han nynnede til fedlens spil
"Dengang jeg var tyve, var tyve til!"

Og dog blev festen først rigtig høj,
da gæsterne kom fra den anden fløj,
især sergent King,
som glad gik omkring
og talte med Bolle og Ring.
Man søn og fader Cardby så
(den unge med blodtud og plastre på),
og sidenhen kom hånd i hånd
Nick Carter og Pinkerton.
De følte sig begge i starten lidt hemmet -
de bor jo til daglig på alderdomshjemmet,
men begge lo muntert og uforknytt,
da de så, Rocambole var også mødt.

Lord Wimsey råbte til Father Brown:
"How are you old fellow! Come here, sit
Pr. nul komma fem ^{down!"}
kom sjusserne frem,
og begge drak dus med M.
Maigret var lovlig stærk på fransk,
Fu Manchu var ditto på østerlandsk,
og Watson sad og smilte blegt
til skiftevis Jekyll og Hyde.
Mabuse lod vidner og fyldepen hente
og laved på stedet et nyt testamente,
hvorved han betænkte "Den tynde mand"
og sammes elendige foderstand.

Og flasker klukked, mens tiden randt.
Og Watson han sukked, mens spritten svandt:
"Det'r pinende galt,
det'r katastrofalt!
Hvornår bli'r vor købmand betalt!!"
Men først da det var langt ad nat,
og Baskervill's hund og Nicola's kat
kom op at slås med fynd og klem,
gik gæsterne nødtvungent hjem.
"Godnat, kære Watson," så værten fornøjet,
"nu trænger vi to til en lille på øjet.
Om 100 år skal vi på'en igen!
Og ræk mig så sprøjten. Godnat, min ven."

THE ROAD TO
BAKER STREET

To the tune of
THE ROAD TO
MANDALAY

The anthem of the
Baker Street Irregulars
by Harvey Officer
(with apologies to
Rudyard Kipling)

In a restaurant in Holborn, where young Stamford ate his lunch,
He revealed to Doctor Watson news that proved a lucky hunch,
For he "did immortal service", whence his memory is bright,
Introducing to the Doctor whom we honour here tonight.

On the road to Baker Street,
Where Lestrade and Gregson meet,
Where the art of crime detection found its scientific feet,
On the road to Baker Street,
Where we sit at Sherlock's feet,
And we read again the Canon with the stories all complete.

Now his eyes were sharp and piercing and his nose was long and thin,
And his hands were stained with acids, square and prominent his chin,
His tobacco in a slipper, in a scuttle his cigars,
With a gasogene and tantalus, not found in modern bars.

We begin in Baker Street,
On a day of wind and sleet,
When the "tall, ascetic figure" once again we gladly meet,
For "the game's afoot", he cries,
From his bed must Watson rise,
And they rattle in a hansom for adventurous emprise.

But when crime was on vacation and the thugs were lying low,
In his armchair Sherlock fiddled, scraping chords with careless bow,
Chords sonorous, chords fantastic, how he did it no one sees,
For you cannot play such music with your fiddle on your knees.

Had we been in Baker Street,
Would those chords have sounded sweet?
And would we with Doctor Watson have been patient and discreet?
Ah, the years, how fast they fleet,
Since those days in Baker Street,
Let us hope that even Mendelssohn from him would be a treat.

Ship me off to Piccadilly, to a London Bobby's beat,
Where a hansom-cab would take me to the shrine in Baker Street,
For the bells of London call me, and it's there that I would be,
Sitting in with Doctor Watson on a night-long story spree.

O ye sons of Baker Street,
As we sit at Sherlock's feet,
Be ye sure the land that knew him shall not ever know defeat,
For the men of England's fleet
Once again their foes will beat,
Nor shall foreign armies ever tread the stones of Baker Street.